

El robot que volia aprendre a abraçar

En una ciutat plena de ponts transparents i autobusos que circulaven sense rodes, vivia un robot anomenat R-0. Havia estat construït per ajudar a l'escola: ordenava els llibres, regava les plantes i trobava qualsevol llapis perdut en menys de set segons.

R-0 sabia calcular distàncies, traduir dotze idiomes i recordar tots els aniversaris. Però hi havia una cosa que no entenia.

Les abraçades.

Cada matí veia com algunes famílies s'abraçaven a la porta de l'escola. Quan algú estava trist, un amic li passava el braç per l'espatlla. Quan l'equip guanyava un partit, els jugadors s'ajuntaven en una muntanya de rialles.

—Quina funció té una abraçada? —va preguntar a la mestra.

—Pot dir moltes coses sense paraules —va respondre ella.

R-0 va buscar la resposta a la seva base de dades.

ABRAÇADA: acció d'envoltar algú amb els braços.

Semblava senzill.

Durant el pati va veure la Mei, que havia marcat un gol.

—INICIO ABRAÇADA DE FELICITACIÓ —va anunciar.

Va avançar amb els braços oberts. La Mei va fer un pas enrere.

—Espera! Prefereixo xocar les mans.

R-0 es va aturar.

—ERROR. L'abraçada no era correcta?

—No era el moment per a mi —va explicar la Mei—. Però podem fer així.

Van xocar les mans. Clinc!

R-0 va guardar una dada nova: una abraçada no es fa només perquè algú està content.

L'endemà va trobar en Biel assegut sol. Semblava trist.

—INICIO ABRAÇADA DE CONSOL —va dir el robot.

—Ara no —va respondre en Biel—. Necessito estar una estona sol.

R-0 va abaixar els braços.

—Puc seure aquí sense parlar?

En Biel va assentir.

Van estar junts en silenci fins que va sonar el timbre. Abans de tornar a classe, en Biel va dir:

—Gràcies per quedar-te.

R-0 va guardar una altra dada: a vegades, acompanyar és millor que abraçar.

Aquella setmana va continuar observant. Va descobrir abraçades curtes, llargues, tímides i saltadores. També va veure petons, somriures, mans agafades i persones que mostraven afecte mantenint una mica de distància.

Com més aprenia, menys clara li semblava la definició del diccionari.

Divendres, durant una tempesta, un tro molt fort va apagar els llums de l'escola. La petita Aina va quedar-se quieta al passadís.

—Tinc por —va dir.

R-0 va encendre la llum del seu pit.

—Soc aquí. Vols que t'agafi la mà, que t'abraci o que camini al teu costat?

L'Aina va pensar un moment.

—Una abraçada, si us plau.

R-0 es va ajupir i va obrir els braços lentament. L'Aina s'hi va acostar. Els sensors del robot van detectar pressió, escalfor i un batec ràpid que, a poc a poc, es va calmar.

R-0 no va prémer massa. Tampoc no es va apartar de seguida. Va esperar que fos l'Aina qui deixés anar els braços.

—Ha funcionat? —va preguntar.

—Sí —va dir ella—. Ara la por és més petita.

Quan la llum va tornar, R-0 va revisar les dades. No trobava cap fórmula que expliqués del tot el que havia passat.

La mestra es va apropar.

—Crec que ja has après a abraçar.

—He après tres passos —va dir el robot—. Primer, observar. Segon, preguntar. Tercer, escoltar la resposta.

—Exacte.

—Però encara no entenc com una abraçada pot fer més petita una por.

La mestra va somriure.

—Hi ha coses que no cal calcular per poder-les cuidar.

Des d’aquell dia, R-0 mai no començava una abraçada sense preguntar. Alguns infants deien que sí. D’altres preferien xocar les mans, parlar o tenir companyia en silenci. Per al robot, totes aquelles respostes eren igualment importants.

Amb el temps, algú va enganxar una etiqueta nova al seu pit. Ja no deia «Robot d’ajuda escolar». Deia:

«R-0, expert a escoltar.»

I aquesta era una habilitat que no li havien instal·lat a la fàbrica. L’havia après dels seus amics.